



GENKI KAWAMURA

KDYBY ZE SVĚTA ZMIZELY KOČKY

*Uvědomujete si, co je skutečně
důležité?*

**KDYBY ZE SVĚTA
ZMIZELY KOČKY**

Sekai kara neko ga kietanara © 2012 Genki Kawamura

All rights reserved.

Publication rights for this Czech edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

Všetchna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Igor Cima, 2023

Cover © Kateřina Boudriot Bažantová, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3691-1 (pdf)

KDYBY ZE SVĚTA ZMIZELY KOČKY

Genki Kawamura

přeložil Igor Cima



OBSAH

PONDĚLÍ	
<i>Na scénu přichází Ďábel</i>	7
ÚTERÝ	
<i>Kdyby ze světa zmizely telefony</i>	33
STŘEDA	
<i>Kdyby ze světa zmizely filmy</i>	65
ČTVRTEK	
<i>Kdyby ze světa zmizely hodiny</i>	89
PÁTEK	
<i>Kdyby ze světa zmizely kočky</i>	119
SOBOTA	
<i>Kdybych ze světa zmizel já</i>	141
NEDĚLE	
<i>Sbohem, světe</i>	155

Kdyby ze světa zmizely kočky.

Jak by to změnilo svět a jak by to změnilo můj život?

A kdybych ze světa zmizel já?

Tvářil by se svět jakoby nic a plynul by nerušeně dál a dál?

Možná si říkáš, že jen přihloupě blouzním.

Ale věř mi.

Chystám se ti zde popsat, co se mi přihodilo v posledních sedmi dnech. To ti ale bylo zvláštních sedm dní.

Já totiž brzo zemřu.

Jak se to všechno stalo?

O tom ti chci napsat.

Bude to pěkně dlouhý dopis.

Ale vydrž se mnou prosím až do konce.

Tohle je první a poslední dopis, který ti kdy napíšu.

Přesně tak, je to má závěť.

PONDĚLÍ

Na scénu přichází Dábel

Nikdy jsem si nestanovil deset věcí, které bych chtěl do smrti stihnout.

Kdysi jsem viděl film, v němž si umírající hlavní hrdinka sepsala seznam deseti věcí, které by ještě chtěla před smrtí udělat.

Ale to je pěkný nesmysl.

Nebo možná ne přímo nesmysl, ale pochybuju, že se na jejím seznamu objevilo něco skutečně zásadního.

Ptáš se, proč si to myslím?

No, jak bych to řekl. Taky jsem si ho totiž zkusil napsat. Nerad to přiznávám, ale i já jsem se pokusil sepsat seznam deseti úkolů před smrtí.

Všechno to začalo před týdnem.

Pracuju jako pošťák a celý den jsem roznášel zásilky, přestože mě už docela dlouho trápila chřipka. Pořád jsem měl trochu teplotu a pravá strana hlavy mě

vytrvale bolela. Snažil jsem se příznaky krotit volně prodejnými léky (jak víš, nesnáším doktory), ale když mi dva týdny nic nezabíralo, rozhodl jsem se přece jen k doktorovi zajít.

Žádná chřipka to nebyla.

Nádor na mozku. Čtvrté stadium.

Tuhle diagnózu jsem si vyslechl od doktora. Prý mi zbývá nejvýš půl roku, ale dost možná nevydržím ani týden. Lékař mi předložil několik možností, od chemoterapie přes léky až po paliativní péči. Nic z toho, co říkal, jsem ale nebyl schopný vnímat.

Když jsem byl malý, chodívali jsme během letních prázdnin do bazénu. Hrozně rád jsem skákal do studené průzračné vody. Šplouch. Glo glo. Tělo se nořilo ke dnu. „Musíš se nejdřív rozcvičit,“ ozval se matčin hlas.

Pod vodou ale zněl huhlavě a já nikdy nerozuměl, co mi říká. Zničehonic se mi začaly vybavovat tyhle vzpomínky na zvuk, přestože jsem si na ně dlouho ani nevzpomněl.

Dlouhá prohlídka skončila.

Jakmile doktor domluvil, upustil jsem tašku na zem a na nejistých nohách jsem vyšel z ordinace ven. Nevnímal jsem jeho volání, abych se vrátil. S hlasitým křikem jsem vyběhl z nemocnice ven, vrazil do kolemjdoucího, spadl na zem, překulil se a znovu postavil, žalostně jsem kolem sebe mával rukama a nohama a běžel dál, až k mostu, kde mě opustily síly, spadl jsem na všechny čtyři a křičel a křičel a... až na to, že nic z toho se nestalo.

V podobných chvílích se lidé chovají až neobvykle klidně.

Jako první mě napadlo, jak je nefér, že mi diagnostikovali rakovinu zrovna ve chvíli, kdy mi zbývá už jen jedno razítko, abych dostal masáž zdarma v salónu poblíž svého bydliště, a když jsem si zrovna nakoupil zásobu toaletního papíru a mýdla.

Nakonec ale smutek přišel.

Vždyť je mi teprve třicet let. Ano, jsem sice starší, než byl Jimi Hendrix nebo Basquiat, ale i tak mám pocit, že mi toho pořád v životě ještě zbývá mnoho. Něco, co tomuhle světu můžu nabídnout jenom já a nikdo jiný. Něco takového přece být musí.

Jak jsem tak omráčeně krácel městem a nemohl přijít na to, čím můžu přispět světu jediné já, narazil jsem před nádražím na dva kluky s akustickými kytarami, kteří z plných plic zpívali:

*Život jednou skončí. A než ten poslední den nastane,
budu dělat, co mě baví, jen to, co mě baví.
A tak přijde další den.*

Debilové. To nemáte ani špetku fantazie? S takovou budete před tímhle zpropadeným nádražím zpívat až nadosmrti.

Byl jsem vzteky bez sebe a netušil jsem, co si počít, a tak jsem se vydal na dlouhou a pomalou cestu domů. Vydupal jsem po schodech nahoru, otevřel svoje tenké dveře a při pohledu na můj malý byt mě konečně

přemohlo zoufalství. Doslova se mi zatmělo před očima a seklo to se mnou.

Netuším, jak dlouho jsem tam mohl ležet, ale po nějaké době jsem se probudil v předsíni. Před očima jsem měl nějaký kulatý černo-šedo-bílý chuchvalec. Načež ta chlupatá koule zamňoukala. Zaostril jsem. Kocour.

Můj milovaný kocour. Žili jsme spolu už čtyři roky.

Kocour přišel ke mně. Znovu ustaraně zamňoukal. Vypadalo to, že jsem pořád naživu. Zvedl jsem se. Stále jsem měl horečku, stejně jako bolest hlavy. Ta nemoc se mi zjevně nezdála.

„Rád tě poznávám!“

Z hloubi bytu ke mně dolehl veselý hlas.

Byl to můj hlas.

Ale to není možné. Vždyť já jsem stál na svém místě. Takže člověk, co stál na druhé straně místnosti, musel být někdo cizí, i když vypadal úplně jako já.

Okamžitě se mi vybavilo německé slovo *doppelgänger*. Pamatuju si ho z jedné knihy, kterou jsem kdysi četl. Znamená to „ještě jeden já“ a označuje dvojníka, jenž se lidem zjevuje na prahu smrti. Už jsem se dočista zbláznil, nebo jen opravdu nadešel můj čas? Měl jsem pocit, že zase omdlím, ale vzchopil jsem se, sebral všechny síly a rozhodl se nastalé situaci čelit.

„Ehm... a vy jste kdo?“

„Kdo bys řekl?“

„Nó... smrtka?“

„Skoro!“

„Skoro?“

„Jsem Ďábel.“

„Ďábel?“

„Přesně, Ďábel!“

A tak se na scéně nonšalantně objevil Ďábel.

Viděl jsi někdy Ďábla?

Já jo.

Skutečný Ďábel neměl ani umouněný obličej ani špičatý ocas. A rozhodně s sebou netahal vidle.

Vypadal jako já. Ten dvojník v mém bytě byl ve skutečnosti Ďábel!

Rozhodl jsem se překvapivou realitu rozverného a dobře naladěného Ďábla prozatím přijmout, jakkoliv byla neuvěřitelná.

Když jsem si ho trochu lépe prohlédl, viděl jsem, že má sice stejný obličej a postavu jako já, ale oblečený je úplně jinak. Já zásadně nosím jenom černou a bílou. K černým kalhotám bílou košili a přes ni černý spínací svetr. Ano, až takhle monotónní člověk jsem. Máma se nade mnou odjakživa rozčilovala, že si kupuju pořád stejné oblečení, ale nakonec vždycky sáhnu po tom samém.

Ďábel byl oproti mně dost výstřední. Na sobě měl žlutou havajskou košili s obrázky palem a amerických aut a k tomu šortky. Na temeni hlavy měl posazené sluneční brýle. Byl oblečený jako na pláž, i když venku byla ještě zima.

Zatímco moje rozladění jenom rostlo, Ďábel promluvil.

„Co budeš dělat?“

„S čím?“

„Už ti moc nezbývá. Myslím života.“

„Jo, pravda.“

„Tak co budeš dělat?“

„Co bych dělal, prozatím se pokusím vymyslet ,deset věcí, co chci stihnout, než umřu.“

„Fakt? Jako v tom filmu?“

„No jo.“

„A není to trapný?“

„Myslíte?“

„Vždyť je to takový klišé. Děláte to úplně všichni. Najednou vás napadne, že byste měli před smrtí udělat všechno, co jste si kdy přáli. Tímhle si projde aspoň jednou každé... Podruhý by to šlo asi těžko, co?“

„Ďábel se rozchechtal, až se za břicho popadal.“

„Mně to vtipné nepříjde.“

„Uf, uf, ještě aby. Ale je to tak. Všechno se musí zkusit. Tak pojďme na ten seznam.“

Na prázdný papír jsem nadepsal Deset věcí, které chci stihnout před smrtí.

Co to vyvádím, vždyť stejně brzy umřu. Bylo mi smutno, připadal jsem si neskutečně hloupě a během psaní jsem měl v hlavě zmatek. Přesto jsem nakonec na papír, jež několikrát celý pošlapal můj kocour (jako všechny kočky na světě měl slabost pro přecházení po věcech, na nichž zrovna člověk pracuje), zatímco jsem uhýbal Ďáblovi, který mi nakukoval přes na rameno, sepsal *Deset věcí, které chci stihnout před smrtí*.

1. Skočit padákem z letadla.
2. Vystoupat na Mount Everest.
3. Prohnat se ve ferrari po dálnici.
4. Dát si tradiční čínskou hostinu.
5. Projet se v obřím robotovi Gundam.
6. Křičet lásku do všech světových stran.
7. Dát si rande s princeznou Mononoke.
8. Zamilovat se do holky, se kterou se srazím na rohu ulice, když si nese kávu.
9. V úkrytu před deštěm se náhodně setkat s dávnou spolužačkou, na kterou jsem si kdysi tajně myslel.
10. Zamilovat se...

„Co to má bejt?“

„Nevím, to jen tak.“

„Copak jsi nějakej středoškolák? Ještě se za tebe začnu stydět!“

„... Pardon.“

Je to k politování. Tolik jsem se natrápil a nic lepšího ze mě nevypadlo. I můj kocour nade mnou snad zlomil hůl a nechtěl se ke mně ani přiblížit.

Začínal jsem propadat depresi, a tak mě Ďábel poplácal po rameni a prohlásil:

„Hele, prozatím aspoň začněme u toho skákání s padákem. Vyber všechny úspory a *let's go!!!*“

A tak jsem se za dvě hodiny octl v letadle tři kilometry nad zemí.

„Jen do toho!“

Ďábel mě ponoukl veselým hlasem a já seskočil dolů.

Ano. Tohle byl můj sen. Modrá obloha rozléhající se před očima. Impozantní mraky. Nekonečný horizont. Myslel jsem si, že pohled na Zemi z výšky převrátí celý můj hodnotový žebříček naruby. Že zapomenou na malichernosti každodenního života a konečně pocítím veškerou radost pramenící ze života na naší planetě.

Přesně takhle to alespoň někdo popisoval. Ale já jsem to viděl teda úplně jinak. Měl jsem špatnou náladu už před seskokem. Nahoře byla hrozná zima. Bylo to vysoko. Měl jsem strach. Jak se tohle může někomu líbit? Vážně jsem po tomhle toužil? Podobné myšlenky mi nepřítomně probíhaly hlavou, zatímco jsem padal dolů. A pak se mi znovu a stejně náhle jako předtím zatmělo před očima.

Když jsem přišel k sobě, ležel jsem doma v posteli.

Vzbudilo mě zase mňoukání kocoura. Zvedl jsem se a hlava mě pořád ostře bolela. Nebyl to nakonec přece jenom sen?

„Hele, přestaň vyvádět, jo?“

Aloha (tak jsem se v duchu rozhodl Ďáblu říkat) seděl vedle mě.

„Omlouvám se.“

„Málem jsi nám umřel... no, stejně budeš za chvíli pod drnem!“

Aloha se zasmál svému vtipu.

Mlčky jsem obejmul kocoura. Byl teplý a měkký. Celý huňatý. Vždycky jsem ho objímal jen tak, ale teď jsem z něj přímo cítil život.

„Popravdě... zas tolik toho před smrtí vlastně udělat nechci.“

„Fakt?“

„Nedám dohromady asi ani deset věcí. Stejně by to nejspíš byly samé blbosti. Určitě.“

„V tom máš teda recht.“

„A vůbec, poslyšte.“

„Co je?“

„Proč jste za mnou přišel? Co máte za lubem?“

Na to se Aloha zlověstně zasmál.

„Chceš to slyšet? Tak já ti to tedy povím.“

„Po-počkejte chvíli.“

Alohův výraz se proměnil tak rychle, až jsem leknutím ucuknul. Přepadlo mě zlé tušení. Tady končila legrace. Všechny moje instinkty na mě přímo křičely.

„Co ti je?“ zeptal se Aloha.

Dýchal jsem zhluboka, abych se uklidnil. To bude dobrý. Přece se mi nemůže nic stát, když si jen poslechnu, co mi chce říct.

„Kdepak, všechno v pořádku. Tak do toho.“

„Abych řekl pravdu... zemřeš už zítra.“

„Cože!?“

„Zítra zemřeš. Já ti to jen přišel oznámit.“

Překvapením jsem nebyl schopný vydat ani hlásku. Šok doprovázelo hluboké zoufalství, jako kdyby se ho snažilo dohnat. Opustila mě veškerá síla a roztrásla se mi kolena.

Aloha mě pozoroval a vesele spustil:

„No tak, není potřeba se tady hroutit. Mám pro tebe totiž parádní nabídku!“